

Innavlet ulv lever i beste velgående

I en ny rapport sier ulveforskerne

i Skandulv at innavl ikke er så

alvorlig likevel. Den truer ikke

ulvens overlevelse før om 120 år!

Denne oppklaringen har vi

ventet på lenge, sier Nils Solberg

fra Halden og medlem av

Folkeaksjonens landsstyre.

ÅSMUND YSTAD

Helt siden ulveforskerne presenterte en rapport om slektskap og innavl i den Sør-Skandinaviske ulvestammen i februar 2005, har vi i i Folkeaksjonen ny rovdyrpolitikk gjentatte ganger etterlyst utfyllende kunnskap. Vi trodde rett og slett ikke på forskernens teoretiske beregninger om muligheten for ulvens snarlige død på grunn av innavl.

Skandulvrapporten fra 2005 beskrev slektskapet mellom individene på grunnlag av dna-analyser. Analysene viste at ulvene i vårt område var mer i slekt med hverandre enn søsken. Bare jevnlig innvandring av finsk-russisk ulv med friske gener kunne sikre ulven for framtida.

Hvor lenge ulven kunne klare seg uten friskt blod varierte fra intervju til intervju, alt etter hvem av forskerne som uttalte seg. Men man la ikke skjul på at hvis stammen i Norge og Sverige fikk vokse til 500 dyr kunne de kanskje holde ut over 50 år. Med dagens mål om 200 dyr kunne vi regne med stagnasjon i løpet av få 10-år.

Naturen ordner opp

I den nye rapporten fra desember 2006, viser skandulvforskerne til nye studier som viser at innavlen ikke slår like hardt ut mot ulvene som man har forventet. Tvertimot favoriserer den naturlige seleksjonen genetisk variasjonsrikdom. Metoden man tidligere har anvendt for å kunne beregne innavl har nå blitt utvidet og viser at den negative utviklingen av innavlen går tregere enn man hadde forventet.

Akkurat som Skandulv fortjente kritikk for måten de presenterte den første rapporten på, skal de nå ha ros for at de er veldig tydelig på å få fram den nye kunnskapen, sier Nils Solberg.

Dårlig forskningsformidling

Nils Solberg sier at han med undring og stor frustrasjon fulgte debatten siden den første rapporten om innavlsproblemene kom i 2005. Det som ofte skjer i slike saker er at forskerne dekker seg bak at de ikke har påstått noe sikkert, bare formidlet sine funn og teorier om hva dette kan bety. Samtidig sitter de stille og lar miljøorganisasjonene og

Men etter mange spørsmål og diskusjon etter hans innlegg

endte den seansen med at ulveforsker Liberg lovt å spise hatten

sin hvis innavl fortsatt var en trussel for ulven om 10-20 år.

media gasse seg uhemmet i påstander om at ulven dør ut i løpet av kort tid uten friskt blod.

Jeg har selv diskutert teoriene om følgene av innavl med to av de ansvarlige forskerne. I møte våren 2005 innledet den Svenske ulveforskeren prof. Olof Liberg om temaet og presenterte innavl som en stor trussel mot ulven i Skandinavia. Men etter mange spørsmål og

Nils Solberg er fornøyd med at ulveforskerne kvalitetssikrer sin egen forskning. Denne saken har vist at behovet er stort.

diskusjon etter hans innlegg endte den seansen med at ulveforsker Liberg lovt å spise hatten sin hvis innavl fortsatt var en trussel for ulven om 10-20 år, sier Nils Solberg. Men slike innrømmelser fortalte han selvfølgelig ikke til pressen.

Mange spørsmål

De samme spørsmålene stilte vi senere den norske ulveforskeren prof. Hans Christian Pedersen under en fagdag om rovdyr. Budskapet hans var fortsatt kategorisk at innavl ville ta knekken på ulven uten snarlig innvandring av ulv sier Solberg.

Pedersen hadde ikke den samme appetitt på hatten som sin kollega Liberg. Han var rett og slett lite interessert i motargumenter. Jeg har en forståelse for dette for han hadde en svært dårlig sak, men spørsmålene var mange.

For eksempel om den svensk/norske ulven skulle være på randen av utslettelse, hvorfor er da ulvevalpene i Norge og Sverige tyngre enn i Baltikum og Russland. Hvorfor setter "våre" ulver verdensrekord i antall drept elg om de skulle være truet av selvutslettelse. Og hvorfor forskerne ikke tok hensyn til at det ikke finnes dokumentasjon fra noen plass i verden eller i historien på at små frittlevende bestander med store rovdyr har gått til grunne på grunn av innavl.

Ulven på Isle Royal

Jeg tror at mangelen på slike eksempler skyldes at naturen har egne mekanismer som motvirker negative effekter av innavl, fortsetter Nils Solberg. I den virkelige verden har vi i mange år kunnet studere den kjente og isolerte ulvestammen på Isle Royal i Lake Superior. Den er både innavlet og genetisk rasert. Men den er ikke degenerert. Dette kan alle som vil, lese om i det rikholdige materiale som finnes om disse ulvene, sier Nils Solberg.

Forskerne må ta ansvar

Skandulv skal gjennom forskning på ulv levere kunnskap som skal opplyse folk og bidra til økt forståelse og reduserte konflikter. De samme forskerne vet utmerket godt at det sitter både journalister og rovdyrvernere i miljøorganisasjonene som bruker og misbruker forskningsresultater uten skrupler.

Når forskerne ikke følger opp og tar ansvar for at kunnskapen blir brukt på en etterrettelig måte bidrar det til å øke konflikten. Det beste eksemplet på slik misbruk av kunnskap er jo som vanlig Rasmus Hansson i WWF. Etter en TV-reportasje om en steril hannulv i grenseflokk i Juvbergsreviret var Hansson raskt ute i media og på vegne av både forvaltning og forskning gav Norge valget mellom å sette ut friske ulver i naturen eller å mangedoble bestandsmålet slik at innavlen kunne reduseres på den måten.

Den håpløse ulverettsaken i Oslo tingrett som miljøorganisasjonene med WWF i spissen gjennomførte høsten 2006 er et annet eksempel på ufruktbar støy i rovdyrdebatten. Denne rettsaken hadde det aldri blitt noe av hvis ulveforskerne i Skandulv hadde vært mer tydelig i presentasjonen av sin forskning, avslutter Nils Solberg.